

ZIJ WAS CLARA

Van Sietske Scholten verschenen eerder:

De fatale uitweg

De schaduw van Elvira

Beet

Zoek mij niet

Odins lot

Half één

Laat haar los

Kraamkoorts

De jacht op Nova

Kijk op www.sietskescholten.nl voor meer informatie over Sietske Scholten en haar boeken. Blijf op de hoogte door je aan te melden voor de nieuwsbrief op de website en/of volg Sietske Scholten op social media.

Zij was Clara

LITERAIRE THRILLER

Sietske Scholten

BLOGROMAN

Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personen berust op louter toeval.

ISBN 978-94-92270-41-2

Eerste druk

© 2025 Sietske Scholten

Omslag- en binnenwerkontwerp: Hannie van den Berg Grafische
Vormgeving en DTP

1. Oktoberwater

‘Mama?’ kreunt Jakob zachtjes in het donker. Opgekruld en stil ligt hij tegen Clara aan, in de holte tussen haar opgetrokken bovenbenen, haar buik en haar arm die ze om hem heen had geslagen toen ze vanavond naast hem in bed kroop. Haar nachtjapon is klam op de plekken waar hij haar raakt. De stof plakt tegen haar huid.

Op de tast voelt ze aan zijn gezichtje. Zijn haartjes zijn nat.

‘Ik ben hier, liefje,’ sust ze.

Zijn ademhaling klinkt zwaar en traag.

Ze tilt haar hoofd van het kussen en kijkt naar het weinige licht dat door de hartvormige uitsparing in de gesloten luiken van de bedstee naar binnen schijnt. Het is nog nacht.

‘Wil je drinken?’ vraagt ze zacht aan Jakob.

Ze trekt het koord van de kraag van haar nachtjapon los en vouwt de stof omlaag, onder de plooï van haar borsten die strak en zwaar aanvoelen. Sinds de geboorte van Benjamin, twee maanden geleden, stroomt de melk rijkelijk. Zodra ze de baby overdag aanlegt, snelt Jakob naar haar toe, op de voet gevolgd door de kruipende Victor. Pas als de baby met een volle buik in slaap is gevallen, mogen zij drinken. Maar de koorts

heeft Jakobs gretigheid gedooft. Ze drukt haar tepel tegen zijn warme lippen, maar hij hapt niet toe.

‘Jakob?’

Zijn hoofdje zakt weg tegen haar borst.

Clara legt haar hoofd terug op het kussen en sluit haar ogen. Achter haar voelt ze de voetjes van de slapende Victor tegen haar rug. Hoe hoog mag koorts worden voordat het gevaarlijk is? Hoeveel kan Jakobs tweeënhalf jarige lijfje aan? De onzekerheid maakt haar onrustig. Kan ze erop vertrouwen dat de koorts daalt naarmate de nacht vordert? Kan ze gaan slapen en afwachten tot hij zelf aangeeft dat hij wil drinken? Of moet ze iets doen waardoor ze de koorts kan laten zakken?

Ze duwt zichzelf overeind. Door haar abrupte beweging draait Victor zich om in zijn slaap. Zacht kraakt het riet van Benjamins draagwieg, die onder het schuine dak van de boerderij, in de hoek van het matras in de bedstee ligt. Victor wurmt zich tegen de zijkant van de wieg, smakt en aan het gesabbel te horen, heeft hij zijn duim in zijn mondje gestoken.

Clara tilt de deken omhoog, strekt haar arm en duwt de luiken van de bedstee open. Voorzichtig klimt ze over Jakob heen en stapt over het schot. In het maanlicht dat schemert door de gordijnen zet ze haar blote voeten op de koele houten vloer waar kleine korreltjes zand en aarde in haar zolen prikken. Ze pakt het lucifersdoosje van het kastje en strijkt het stokje langs het fosfor. Een felle vlam strekt zich uit en verlicht de kamer. Ze houdt het vuur tegen de lont van de kaars. Zodra die brandt, blaast ze de lucifer uit. Aan het oortje tilt ze de kandelaar op en loopt terug naar de bedstee waar ze de vlam naast Jakob houdt.

Ze deinst achteruit. Zijn gezichtje is asgrauw, bezaaid met piepkleine donkerrode vlekjes. Met haar vrije hand tilt ze zijn

nachthemd omhoog. De vlekjes zitten overal. Zijn hele buikje is ermee bedekt.

‘Jakob?’ fluistert ze angstvallig dwingend. Ze schudt aan zijn schouder. ‘Jakob, word wakker.’

Zijn lijfje schudt mee in haar beweging. Luider roept ze zijn naam.

Victor tilt zijn hoofd op en draait zich om.

‘Jakob!’

Ze hoort de paniek in haar eigen stem. Dit is niet goed.

Zacht, maar beslist, tikt ze tegen zijn wang. Victor kijkt haar met grote ogen aan, trekt zijn duim uit zijn mond en begint luidkeels te huilen.

Benjamin schrikt wakker en een dubbele huilgolf zwelt aan.

Wat moet ze doen? Omringd door het oorverdovende gebrul van Victor en Benjamin blaast ze de kaars uit. Ze tilt Jakob op en legt hem tegen zich aan. Met zijn hoofd tegen haar schouder en haar arm onder zijn billetjes, sluit ze met haar andere hand de luiken van de bedstee. Uit de kist haalt ze een deken en legt het over Jakobs gloeiende schouders. Haar hart begint sneller te kloppen als ze de deur van haar slaapkamer opent, de gang instapt en de deur sluit. De echo van het gesmoorde gehuil uit de bedstee achtervolgt haar als ze naar de andere zijde van het huis loopt.

Een paar meter voor de deur van Oscars slaapkamer vertraagt ze haar pas en diep ademt ze in.

Zou ze hem om deze reden mogen wekken? Kinderen hebben wel vaker koorts. Maar dit keer is het anders. Het is haar taak om de kinderen te verzorgen, dat weet ze, maar dit kan ze niet alleen. Ze heeft zijn hulp nodig.

Aarzelend tilt ze haar vuist op. Haar knokkels raken een

paar keer het hout en ze wacht ingespannen. Ze buigt naar voren en drukt haar oor tegen de deur.

‘Oscar?’

In haar gedachten ziet ze hoe hij zich met zijn rug afdraait van de deur en de deken geërgerd over zijn hoofd trekt. Ze slikt en haalt haar oor van de deur. Diep in slaap tolt Jakobs hoofd op zijn nekje. Ze legt hem terug tegen haar schouder, pakt de klink van Oscars deur en opent hem voorzichtig.

‘Het spijt me,’ zegt ze met trillende stem.

In het licht van de maan dat door de stof van de gordijnen schijnt, ziet ze Oscars deken opengeslagen en verfrommeld op het beslapen bed liggen. Waar is Oscar? Het is nacht. De haan heeft nog niet gekraaid. Het is te vroeg voor Oscar om al in de stal de koe en de geit te melken.

Met haar hand tegen Jakobs achterhoofd daalt ze de trap af. Hoewel het gehuil in haar slaapkamer verzwakt, blijft het haar volgen als een onzichtbare draad die haar verbindt met de jongsten in de bedstee.

‘Oscar?’ roept ze in de gang in de richting van de voorkamer. ‘Help me.’

Jakob voelt zwaar op haar arm. Veel zwaarder dan normaal als ze hem tilt. Het levenloze lijfje hangt slap tegen haar aan. Door de voorkamer snelt Clara via de achterkamer naar de keuken waar ze door de deur de aangrenzende stal bereikt waar de geur van mest en hooi haar tegemoet komt.

‘Het gaat om Jakob, Oscar. Hij is ernstig ziek. We moeten hem koelen.’

De koe en de geit draaien tegelijk hun kop naar Clara.

‘Oscar?’ roept ze door de stal.

Ze duwt de staldeur open.

De koele bries die de warme zomerse dagen weken geleden

al heeft verdrongen om de oogsttijd in te luiden, omsluit haar zodra ze onder de wolkeloze sterrenhemel staat.

‘Oscar!’ schreeuwt ze zo hard ze kan door de nachtelijke stilte.

Ze loopt een paar meter het pad op, richting de moestuin. Haar oog valt op de grote regenton waar het hemelwater in wordt verzameld. Ze draait haar hoofd en kijkt naar Jakobs verhitte gezichtje. Vlug spreidt ze de deken op de grond, legt Jakob neer en trekt zijn hemd over zijn hoofd. De flanellen luier, die ze hem ’s nachts nog omdoet tegen ongelukjes, maakt ze los. De spikkels zijn toegenomen en zitten verspreid over zijn hele lijf.

Met haar handen onder zijn oksels tilt ze hem poedelnaakt boven de opening van de waterton.

Zijn hoofdje hangt slap opzij, tollend over zijn schouder-tje. Zijn voetjes raken het water. Eerst langzaam, maar steeds sneller, laat ze hem zakken, tot aan zijn kin, in het koude oktoberwater.